

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
MELCHIOR WATHELET
föredraget den 29 maj 2018¹

Mål C-21/17

Catlin Europe SE
mot
O. K. Trans Praha spol. s r. o.

(begäran om förhandsavgörande från Nejvyšší soud (Högsta domstolen, Tjeckien))

”Begäran om förhandsavgörande – Rättsligt samarbete på privaträttens område – Förordning (EG) nr 1896/2006 – Förfarande för europeiskt betalningsföreläggande – Delgivning av ett betalningsföreläggande med ansökan om betalningsföreläggande – Avsaknad av översättning av ansökan – Europeiskt betalningsföreläggande som förklarats verkställbart – Ansökan om förnyad prövning efter utgången av fristen för bestridande”

1. Genom denna begäran om förhandsavgörande har Nejvyšší soud (Högsta domstolen, Tjeckien) bitt domstolen att tolka förordning (EG) nr 1896/2006² inom ramen för en tvist mellan två bolag (Catlin Europe SE och O. K. Trans Praha spol. s r. o.) angående ett europeiskt betalningsföreläggande.

I. Tillämpliga bestämmelser

A. Förordning nr 1896/2006

2. Som följer av skälen 1 och 2 i förordning nr 1896/2006, ska unionen, för att upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där den fria rörligheten för personer säkerställs, bland annat att vidta de åtgärder på området för civilrättsligt samarbete som har gränsöverskridande följder och som behövs för att den inre marknaden ska fungera väl, vilka ska omfatta undanröjande av sådant som hindrar civilrättsliga förfaranden från att fungera väl.

3. Denna förordning har således, enligt dess skäl 9 och 29, som mål att införa en enhetlig, snabb och effektiv mekanism för indrivning av obestridda penningfordringar i hela unionen.

4. Artikel 1.1 i förordning nr 1896/2006 har följande lydelse:

”Syftet med denna förordning är att

- a) förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande,

¹ Originalspråk: franska.

² Europaparlamentets och rådets förordning av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, 2006, s. 1).

och

- b) möjliggöra fri rörlighet för europeiska betalningsförelägganden i alla medlemsstater genom att det fastställs miniminormer som, om de uppfylls, onödiggör alla mellanliggande förfaranden i verkställighetsmedlemsstaten före erkännande och verkställighet.”

5. I artikel 2.1 i denna förordning föreskrivs följande:

”Denna förordning ska tillämpas på privaträttens område i gränsöverskridande fall, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om ...”

6. Artikel 7 i denna förordning har följande lydelse:

”1. En ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska göras med hjälp av standardformulär A som återges i bilaga I.

2. I ansökan ska följande anges:

- a) Namn på och adress till parterna och i förekommande fall deras ombud samt den domstol till vilken ansökan lämnas in.
- b) Fordrans belopp, inbegripet huvudfordran samt i förekommande fall ränta, avtalsvite och kostnader.
- c) Räntesats om ränta yrkas på fordran, och den tidsperiod för vilken ränta yrkas, om inte lagstadgad ränta automatiskt läggs till kapitalbeloppet enligt lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten.
- d) Grunden för talan, inbegripet en redogörelse för de omständigheter som åberopas till grund för fordran och, i förekommande fall, för den ränta som yrkas.
- e) En beskrivning av den bevisning som bestyrker fordran.
- f) Grunden för domstolens behörighet.
- g) Fallets gränsöverskridande karaktär i den mening som avses i artikel 3.

...”

7. I artikel 8 i förordning nr 1896/2006 föreskrivs följande:

”Den domstol till vilken ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnats in ska snarast möjligt och på grundval av uppgifterna i ansökningsformuläret pröva om de villkor som anges i artiklarna 2, 3, 4, 6 och 7 är uppfyllda och om fordran förefaller välgrundad ...”

8. Artikel 12 i förordningen har följande lydelse:

”1. Om kraven i artikel 8 är uppfyllda ska domstolen snarast möjligt och normalt inom 30 dagar från inlämnandet av ansökan utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande med hjälp av standardformulär E, som återges i bilaga V.

...

2. Det europeiska betalningsföreläggandet ska utfärdas tillsammans med en kopia av ansökningsformuläret ...

3. I det europeiska betalningsföreläggandet ska svaranden upplysas om sina möjligheter

a) att till sökanden betala det belopp som anges i föreläggandet,

eller

b) att bestrida betalningsföreläggandet genom att till ursprungsdomstolen lämna in ett bestridande, som ska avsändas inom 30 dagar efter det att han delgivits föreläggandet.

4. I det europeiska betalningsföreläggandet ska svaranden upplysas om att

a) föreläggandet utfärdades uteslutande på grundval av de uppgifter som sökanden har lämnat och som domstolen inte verifierat,

b) föreläggandet blir verkställbart såvida inte ett bestridande lämnats in till domstolen i enlighet med artikel 16,

c) om ett bestridande lämnas in, ska förfarandet gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, såvida sökanden inte uttryckligen har begärt att förfarandet i så fall ska avbrytas.

5. Domstolen ska se till att svaranden delges föreläggandet i överensstämmelse med nationell lagstiftning på ett sätt som uppfyller minimikraven i artiklarna 13, 14 och 15.”

9. I artikel 16.1–16.3 i förordningen föreskrivs följande:

”1. Svaranden kan lämna in ett bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet vid ursprungsdomstolen ...

2. Bestridandet ska sändas inom 30 dagar från det att svaranden delgivits föreläggandet.

3. Svaranden ska i bestridandet ange att han bestrider den aktuella fordran utan att behöva ange skälen för detta.”

10. Artikel 18 i förordningen har följande lydelse:

”1. Om inget bestridande har inkommit till ursprungsdomstolen inom den tidsgräns som fastställs i artikel 16.2, och med beaktande av skälig tid för bestridandet att komma fram, ska ursprungsdomstolen med användning av standardformulär G, som återges i bilaga VII, utan dröjsmål förklara det europeiska betalningsföreläggandet verkställbart. Domstolen ska kontrollera delgivningsdatumet.

...

3. Domstolen ska skicka det verkställbara europeiska betalningsföreläggandet till sökanden.”

11. Artikel 19 i förordningen har följande lydelse:

”Ett europeiskt betalningsföreläggande som blivit verkställbart i ursprungsmedlemsstaten ska erkännas och verkställas i de övriga medlemsstaterna utan att det behövs någon verkställbarhetsförklaring och utan att det finns någon möjlighet att motsätta sig dess erkännande.”

12. I artikel 20 i denna förordning, som har rubriken ”Förnyad prövning i undantagsfall” föreskrivs följande:

”1. Svaranden ska efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 16.2 ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet hos den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten, när

- a) i) betalningsföreläggandet har delgivits svaranden på något av de sätt som föreskrivs i artikel 14,
och
- ii) delgivning utan svarandens förskyllan inte har skett i så god tid att denne haft möjlighet att förbereda sitt svaromål,
eller
- b) svaranden utan egen förskyllan har varit förhindrad att bestrida fordran på grund av force majeure eller exceptionella omständigheter,

förutsatt att svaranden i vilketdera fallet vidtar åtgärder utan dröjsmål.

2. Svaranden ska efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 16.2 också ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet vid den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten, när det är uppenbart att betalningsföreläggandet har utfärdats felaktigt med avseende på de villkor som fastställs i denna förordning, eller på grund av andra exceptionella omständigheter.

3. Om domstolen avslår svarandens ansökan på grund av att inget av de skäl för förnyad prövning som anges i punkterna 1 och 2 är tillämpligt, ska det europeiska betalningsföreläggandet ha fortsatt rättsverkan.

Om domstolen beslutar att en förnyad prövning är motiverad på grund av ett av de skäl som anges i punkterna 1 och 2 ska det europeiska betalningsföreläggandet förlora sin giltighet.”

13. Under rubriken ”Förhållande till förordning (EG) nr 1348/2000” preciseras i artikel 27 i förordning 1896/2006 följande:

”Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 av den 29 maj 2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur [EGT L 160, s. 37].”

14. Enligt artikel 33 andra stycket i förordning nr 1896/2006, ska denna tillämpas från och med den 12 december 2008.

15. Bilaga I till denna förordning innehåller formulär A, som har rubriken ”Ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande”.

16. Formulär E för att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande finns i bilaga V i denna förordning.

B. Förordning nr 1393/2007

17. Förordning nr 1393/2007³ har, i syfte att säkerställa en väl fungerande inre marknad, enligt dess skäl 2, som mål att förbättra och påskynda översändandet av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur för delgivning mellan medlemsstaterna.

18. I skälen 7 och 10–12 i denna förordning föreskrivs bland annat följande:

”(7) Kravet på snabbt översändande motiverar alla lämpliga sätt för översändande, förutsatt att vissa villkor avseende den mottagna handlingens läsbarhet och tillförlitlighet iakttas. Säkerheten vid översändandet kräver att den handling som ska översändas åtföljs av ett standardformulär som ska fyllas i på det officiella språket eller något av de officiella språken på den plats där delgivning ska ske, eller på något annat språk som godtas av medlemsstaten i fråga.

...

(10) För att säkerställa förordningens effektivitet bör möjligheten att vägra delgivning av handlingar begränsas till undantagsfall.

(11) I syfte att underlätta översändande och delgivning av handlingar mellan medlemsstaterna bör standardformulären i bilagorna till denna förordning användas.

(12) Det mottagande organet bör med användande av standardformuläret skriftligen upplysa adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges, antingen vid delgivningstillfället eller genom att inom en vecka återsända handlingen till det mottagande organet om den inte är avfattad på ett språk som han eller hon förstår eller på det officiella språket eller något av de officiella språken på delgivningsorten. Denna regel bör även gälla senare delgivningar, efter det att adressaten utövat sin rätt att vägra ... Det bör föreskrivas att delgivning av en handling för vilken mottagande vägrats kan ske genom att adressaten delges en översättning av denna handling.”

19. Förordning nr 1393/2007 ska, enligt dess artikel 1.1, tillämpas i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur då en rättegångshandling eller en annan handling ska sändas från en medlemsstat till en annan för delgivning.

20. Kapitel II i förordning nr 1393/2007 innehåller bestämmelser i vilka föreskrivs olika medel för översändande och delgivning av rättegångshandlingar.

21. I detta kapitel finns bland annat artikel 8 i denna förordning, som har rubriken ”Vägran att ta emot en handling” i vilken föreskrivs följande:

”1. Det mottagande organet ska med användande av standardformuläret i bilaga II upplysa adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges, antingen vid delgivningstillfället eller genom att inom en vecka återsända handlingen till det mottagande organet, om den inte är avfattad på eller åtföljd av en översättning till något av följande språk:

a) ett språk som adressaten förstår, eller

³ Europaparlamentets och rådets förordning av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) och om upphävande av rådets förordning nr 1348/2000 (EUT L 324, 2007, s. 79).

b) den mottagande medlemsstatens officiella språk eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där delgivningen ska ske.

2. Om det mottagande organet underrättas om att adressaten vägrar att ta emot handlingen enligt punkt 1, ska det omedelbart underrätta det sändande organet med användande av det intyg som avses i artikel 10 och återsända framställningen och de handlingar av vilka en översättning begärs.

3. Om adressaten vägrar att ta emot en handling enligt punkt 1, kan delgivningen ske genom att adressaten tillsammans med handlingen delges en översättning av denna till något av de språk som avses i punkt 1. I det fallet ska dagen för delgivning av handlingen vara den dag då handlingen och översättningen delges i enlighet med lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten. Om en handling enligt medlemsstatens lagstiftning ska delges inom en viss period, bör emellertid den dag som ska beaktas med avseende på den sökande vara den dag då den ursprungliga handlingen delgavs, i enlighet med artikel 9.2.

...”

22. Standardformuläret, som har rubriken ”Information till adressaten avseende dess vägran att ta emot en handling” och som finns i bilaga II till förordning nr 1393/2007, innehåller följande upplysning riktad till handlingens adressat:

”Du får vägra att ta emot handlingen om den inte är avfattad på, eller åtföljs av en översättning till, ett språk som du förstår eller till det officiella språket eller något av de officiella språken på delgivningsorten.

Om du önskar utnyttja denna rätt att vägra ta emot handlingen, ska du antingen meddela din vägran att ta emot handlingen vid tidpunkten för delgivningen direkt till den person som delger dig handlingen, eller skicka tillbaka den till den angivna adressen inom en vecka och ange att du vägrar att ta emot den.”

23. Detta standardformulär innehåller även en ”förklaring från adressaten” som denne, för det fall vederbörande vägrar att ta emot den berörda handlingen, ombeds att underteckna och som har följande lydelse:

”Jag vägrar att ta emot bifogade handling eftersom den inte är avfattad på, eller åtföljs av en översättning till, ett språk som jag förstår eller det officiella språket eller något av de officiella språken på delgivningsorten.”

24. Slutligen föreskrivs i detta standardformulär att adressaten, i en sådan situation, ska ange det eller de språk som vederbörande förstår bland unionens officiella språk.

25. Artikel 25 i förordning nr 1393/2007 har följande lydelse:

”1. Förordning (EG) nr 1348/2000 ska upphöra att gälla från och med denna förordnings tillämpningsdag.

2. Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses utgöra hänvisningar till den här förordningen ...”

26. Enligt artikel 26 andra stycket i förordning nr 1393/2007 ska förordning nr 1393/2007 tillämpas från och med den 13 november 2008.

II. Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

27. Det följer av beslutet om hänskjutande att O.K. Trans Praha, ett bolag som bildats enligt tjeckisk rätt, vid Okresní soud Praha – západ (Distriktsdomstolen i västra Prag, Tjeckien), lämnade in en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande mot Catlin Innsbruck GmbH, med hemvist i Österrike. Under förfarandets gång fusionerade Catlin Innsbruck med ett annat bolag i Catlin-koncernen, Catlin Europe, med säte i Köln (Tyskland). Catlin Europe trädde i Catlin Innsbrucks ställe i målet vid den nationella domstolen.

28. Okresní soud Praha – západ (Distriktsdomstolen i västra Prag) beviljade denna ansökan och utfärdade, den 1 augusti 2012, det begärda europeiska betalningsföreläggandet.

29. Detta betalningsföreläggande delgavs Catlin Europe den 3 augusti 2012 och blev verkställbart den 3 september 2012.

30. Den 21 december 2012, det vill säga efter utgången av den frist för bestridande som föreskrivs i artikel 16.2 i förordning nr 1896/2006, ingav Catlin Europe en ansökan om förnyad prövning av detta betalningsföreläggande med stöd av artikel 20.2 i denna förordning.

31. Catlin Europe angav som grund för denna ansökan att detta bolag, i strid med artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, inte hade informerats genom det standardformulär som finns i bilaga II till denna förordning, om sin rätt att vägra att ta emot den handling som skulle delges när denna inte var åtföljd av en översättning.

32. I förevarande fall var nämligen en kopia av formuläret för ansökan om betalningsföreläggande som, i enlighet med föreskrifterna i artikel 12.2 i förordning nr 1896/2006, hade bilagts betalningsföreläggandet av den 1 augusti 2012, endast upprättad på tjeckiska och åtföljdes inte av någon översättning till tyska.

33. Catlin Europa anser i detta hänseende att det, på grund av avsaknaden av översättning av formuläret för betalningsföreläggandet, var omöjligt för detta bolag att förstå stämningsansökan, vilket utgör en exceptionell omständighet i den mening som avses i artikel 20.2 i denna förordning, vilken kan berättiga en förnyad prövning av betalningsföreläggandet enligt denna bestämmelse.

34. Denna ansökan om förnyad prövning avsågs emellertid av Okresní soud Praha – západ (Distriktsdomstolen i västra Prag), genom beslut av den 8 april 2013, vilket bekräftades i andra instans, den 17 juni 2013, av Krajský soud v Praze (Regionala domstolen i Prag, Tjeckien).

35. Enligt den domstolen hade betalningsföreläggandet vederbörligen delgivits Catlin Europe, i enlighet med kraven i artikel 14 i förordning nr 1896/2006. Vidare kan avsaknaden av information beträffande adressatens möjlighet att vägra att ta emot den handling som ska delges med tillämpning av artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 inte göra betalningsföreläggande ogiltigt eller utgöra grund för en omprövning av detta, eftersom det inte i förordning nr 1896/2006 föreskrivs någon sådan konsekvens.

36. Catlin Europe överklagade appellationsdomstolens avgörande till Nejvyšší soud (Högsta domstolen).

37. Den domstolen önskar få klarhet i huruvida den omständigheten att kraven i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 inte uppfyllts i det mål som den har att pröva, kan utgöra grund för en sådan förnyad prövning av betalningsföreläggandet som föreskrivs i artikel 20 i förordning nr 1896/2006.

38. Nejvyšší soud (Högsta domstolen) har anfört att sistnämnda förordning i synnerhet inte innehåller någon bestämmelse som reglerar på vilket språk ansökan om betalningsföreläggande ska delges svaranden. Till skillnad från förordning nr 1393/2007, anges vidare i förordning nr 1896/2006 specifika regler, grundade på användningen av standardformulär som finns i deras bilagor och som i huvudsak ska fyllas i med hjälp av på förhand fastställda digitala koder. Den hänskjutande domstolen önskar således få klarhet i huruvida det är möjligt att anse att ett sådant rent formfel som det som Catlin Europe har åberopat är ägnat att åsidosätta dess rätt till försvar.

39. Mot denna bakgrund har Nejvyšší soud (Högsta domstolen) beslutat att vilandeförklara målet och till domstolen ställa följande fråga:

”Ska artikel 20.2 i ... förordning (EG) nr 1896/2006 ... tolkas så, att en underlåtenhet att upplysa adressaten om möjligheten att vägra ta emot handlingar som ska delges enligt vad som anges i artikel 8.1 i ... förordning ... nr 1393/2007 ... utgör skäl för svaranden (adressaten) att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet enligt artikel 20.2 i ... förordning ... nr 1896/2006 ...?”

III. Bedömning

A. *Sammanfattning av parternas argument*

40. Skriftliga yttranden har inkommit från O.K. Trans Praha, den grekiska, den italienska och den österrikiska regeringen, samt från Europeiska kommissionen. Ingen förhandling har begärts eller hållits av domstolen.

41. O. K. Trans Praha anser att det i förevarande mål inte föreligger någon exceptionell omständighet som kan berättiga en förnyad prövning av betalningsföreläggandet enligt artikel 20.2 i förordning nr 1896/2006.

42. Enligt O.K. Trans Praha föregicks det aktuella förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande nämligen av tre andra förfaranden av samma slag och Catlin Europe lämnade, inom ramen för dessa tre förfaranden, varje gång in ett bestridande, vilket visar att detta bolag kände till möjligheterna att försvara sig. Avsaknaden av information beträffande möjligheten att vägra att ta emot den aktuella försändelsen hade således inga konsekvenser för dess rätt till försvar.

43. Den omständigheten att inget bestridande har lämnats in i förevarande förfarande beror på ett misstag som begåtts av en anställd vid Catlin Europe, som nu försöker åtgärda detta misstag genom ett försök till förnyad prövning.

44. Den grekiska regeringen har påpekat att det mål som eftersträvas med förordningarna nr 1896/2006 och nr 1393/2007 är att garantera en rättvis balans mellan sökandens och svarandens intressen, genom en avvägning mellan målen avseende effektivitet och skyndsamhet i skickandet av inlagor med kravet på att säkerställa ett lämpligt skydd för rätten till försvar för mottagaren av dessa handlingar.

45. Vidare följer av fast rättspraxis att enligt förordning nr 1393/2007 ska det mottagande organet, när det delger mottagaren en rättegångshandling eller annan handling, under alla omständigheter, ha en skyldighet att till denna handling bifoga det standardformulär som finns i bilaga II i förordningen, i syfte att informera denna mottagare om dennes rätt att vägra ta emot denna handling om den inte är avfattad på eller översatt till ett språk som vederbörande kan eller förväntas förstå.⁴

⁴ Se dom av den 2 mars 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157.

46. Av detta följer enligt den grekiska regeringen att tolkningen av möjligheten till en förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet i exceptionella fall, såsom den föreskrivs i artikel 20.2 i förordning nr 1896/2006 inte får leda till ett försvagande av rätten till försvar för mottagaren av ett sådant betalningsföreläggande.

47. Det är emellertid uppenbart att det föreligger ett åsidosättande av rätten till försvar när svaranden inte, i avsaknad av en lämplig översättning, kan förstå innehållet i ansökan om betalningsföreläggande och följaktligen inte kan förstå den fordran som åberopas gentemot vederbörande, eftersom svaranden under dessa omständigheter inte på ett väl underbyggt sätt kan besluta huruvida han eller hon ska bestrida ansökan eller, tvärtom, inte ska bestrida den.

48. Följaktligen ska ett uteblivet meddelande till mottagaren av ett europeiskt betalningsföreläggande om att vederbörande har en möjlighet att vägra att ta emot den handling som ska delges på grund av att denna inte är avfattad på eller översatt till ett av de språk som anges i artikel 8 i förordning nr 1393/2007 anses utgöra ett exceptionellt fall, i den mening som avses i artikel 20.2 i förordning nr 1896/2006 och således anses berättiga en förnyad prövning enligt denna bestämmelse.

49. Däremot medför inte, enligt den italienska regeringen, den omständigheten att mottagaren inte har fått någon upplysning om möjligheten att vägra ta emot den handling som ska delges och som inte är avfattad på mottagarens språk eller på ett annat språk som denne kan för denna part någon rätt att begära förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet på grundval av artikel 20.2 i förordning nr 1896/2006.

50. Således medför inte detta formfel ogiltighet för den handling som ska delges eller för delgivningsförfarandet. Denna brist avhjälps genom att den berörda parten lämnar in det standardformulär som finns i bilaga II i förordning nr 1393/2007 och fristen för att lämna in ett bestridande, med stöd av artikel 16.2 i förordning nr 1896/2006, börjar löpa först från och med avhjälpandet. Under dessa omständigheter kan förutsättningen för att artikel 20 i förordning nr 1896/2006 ska vara tillämplig, nämligen att svaranden styrker att den åberopade omständigheten har hindrat denne från att lämna in bestridande inom utsatt frist, inte anses uppfylld i förevarande mål.

51. Vidare motsvarar ingen av de omständigheter som anges i denna artikel 20 och som berättigar en förnyad prövning en icke-vederbörlig delgivning på grund av utebliven information till mottagaren om att denne har en möjlighet att vägra att ta emot handlingen.

52. Den österrikiska regeringen har kommit fram till samma resultat som den italienska regeringen, men på grundval av delvis andra argument: Förordning nr 1896/2006 innehåller visserligen vissa bestämmelser avseende delgivning av det europeiska betalningsföreläggandet till svaranden, men det omfattar emellertid ingen bestämmelse avseende det språk på vilket denna delgivning ska ske.

53. De frågor som inte regleras i denna förordning på området delgivning ska dock avgöras i enlighet med förordning nr 1393/2007.

54. Av detta följer att ett europeiskt betalningsföreläggande, enligt artikel 8 i den sistnämnda förordningen, ska delges svaranden med en översättning eller, när en sådan saknas, att svaranden ska informeras om sin rätt att vägra ta emot handlingen.

55. Det står emellertid inte klart huruvida en översättning av kopian av betalningsföreläggandet också krävs eller får krävas i vissa fall.

56. Enligt artikel 12.2 i förordning nr 1896/2006 ska det europeiska betalningsföreläggandet utfärdas tillsammans med en kopia av ansökningsformuläret.

57. För det första ska denna ansökan göras i form av ett formulär, varvid sökanden endast behöver fylla i olika rutor, varför svaranden lätt skulle kunna förstå innehållet genom att parallellt läsa igenom den version av formuläret som avfattats och publicerats på vederbörandes språk.

58. För det andra kan det inte uteslutas att ansökan även innehåller viktiga förklaringar i form av avfattad text.

59. I detta sistnämnda fall och om mottagaren inte har informerats om sin rätt att vägra att ta emot handlingen trots att denna inte är avfattad på ett språk som denne förstår, ska det fastställas huruvida delgivningen är giltig.

60. Det kan i detta hänseende antingen anföras att detta inte är fallet, och att fristen för att lämna in bestridande således inte har börjat löpa, eller att en analog tillämpning av artikel 20.1 i förordning nr 1896/2006 ska göras.

61. Däremot kan ett sådant formfel inte göra att artikel 20.2 blir tillämplig. Denna bestämmelse rör nämligen enbart ett icke-berättigat utfärdande av det europeiska betalningsföreläggandet, på grund av att det föreligger ett materiellt fel. I målet vid den nationella domstolen utfärdades emellertid betalningsföreläggandet med fog och det eventuella, rent formella, felet skedde först i ett senare skede i förfarandet, nämligen vid delgivningen till svaranden.

62. Enligt kommissionens uppfattning, kan inte de båda handläggningsfel som, enligt Catlin Europe, delgivningen av det europeiska betalningsföreläggandet är behäftad med – nämligen, för det första, att den kopia av ansökan som legat till grund för detta föreläggande och som ska åtfölja detta varken var avfattad på ett språk som mottagaren förstod eller på den anmodade medlemsstatens officiella, eller ett av dess officiella, språk och, för det andra, att svaranden inte hade informerats om sin rätt att vägra att ta emot den aktuella handlingen, i enlighet med artikel 8 i förordning nr 1393/2007 – anses utgöra exceptionella omständigheter som skulle berättiga en förnyad prövning av betalningsföreläggandet med stöd av artikel 20 i förordning nr 1896/2006.

63. Varje annan tolkning skulle stå i strid med syftet med förfarandet för europeiska betalningsförelägganden.

64. Förordning nr 1896/2006 har i detta hänseende till syfte att förenkla, påskynda och sänka kostnaderna i samband med tvister i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar.

65. Förfarandet karaktäriseras av förekomsten av ett ansökningsformulär, som utgör bilaga till förordningen och publiceras på unionens alla officiella språk. Standardformuläret ska fyllas i med hjälp av digitala koder, vilka är identiska för alla språkversioner, så att svaranden kan förstå att ett förfarande har inletts mot denne och vilket det exakta föremålet för ansökan är samt skälen till varför en fordran har gjorts gällande.

66. Vidare har svaranden informerats om möjligheten att lämna in ett bestridande mot betalningsföreläggandet.

67. Dessutom är rätten att begära en förnyad prövning av betalningsföreläggandet begränsad till fall som präglas av förekomsten av exceptionella omständigheter, vilket innebär att svaranden inte har någon ytterligare möjlighet till bestridande.

68. Under alla omständigheter skulle detta lätt kunna avhjälpas genom att till svaranden sända en översättning av ansökan om betalningsföreläggande.

B. Rättslig bedömning

69. Den hänskjutande domstolen har för det första önskat få klarhet i huruvida förordningarna nr 1896/2006 och nr 1393/2007 ska tolkas så, att det, vid delgivningen av ett europeiskt betalningsföreläggande till svaranden, som är bosatt i en annan medlemsstat och för det fall ansökan om betalningsföreläggande inte har avfattats på eller åtföljts av en översättning antingen till ett språk som denne förstår, eller till den verkställande medlemsstatens officiella språk eller, för det fall det finns flera officiella språk i denna medlemsstat, till det officiella språket eller ett av de officiella språken på den ort där delgivningen ska ske, krävs att mottagaren i vederbörlig ordning informeras om sin rätt att vägra att ta emot handlingen genom det standardformulär som finns i bilaga II i förordning nr 1393/2007.

70. Den hänskjutande domstolen har vidare önskat få klarhet i konsekvenserna av att mottagaren, i strid med artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, inte har informerats om sin rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges och, i synnerhet, huruvida en sådan omständighet kan utgöra grund för en begäran om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet enligt artikel 20.2 i förordning nr 1896/2006.

1. Del 1 – Huruvida föreskrifterna i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 är tillämpliga i enlighet med föreskrifterna i förordning nr 1896/2006

a) Domstolens praxis

71. Jag hänvisar i huvudsak till domen av den 2 mars 2017, Henderson, (C-354/15, EU:C:2017:157, särskilt punkterna 50–56 och där angiven rättspraxis), i vilken denna fråga utförligt behandlades med avseende på förordning nr 1393/2007.

72. Domstolen upprepade, och bekräftande därmed sin tidigare praxis,⁵ i punkt 50 i den domen att rätten enligt artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 att vägra att ta emot den handling som ska delges utgör en rättighet som tillkommer delgivningsadressaten.

73. Domstolen bekräftade även i den domen att rätten att vägra att ta emot den handling som ska delges följer av behovet att skydda adressatens rätt till försvar i enlighet med kravet på en rättvis rättegång, vilket stadgas i artikel 47 andra stycket i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och artikel 6.1 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950.⁶ Även om förordning nr 1393/2007 i första hand syftar till att effektivisera och påskynda de rättsliga förfarandena och till att säkerställa en god rättskipning, har domstolen nämligen slagit fast att dessa syften inte får uppnås på ett sätt som gör att adressaternas rätt till försvar på något sätt försvagas.⁷

74. Det är därför viktigt att inte enbart säkerställa att adressaten faktiskt erhåller den handling som ska delges, utan även att personen har möjlighet att få kännedom om samt verkligen förstå den fulla innebörden och räckvidden av den talan som förs mot denne utomlands, så att vederbörlig på ett ändamålsenligt sätt kan göra sin rätt gällande i den avsändande medlemsstaten.⁸

5 Nämligen dom av den 16 september 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punkt 49. Se även mitt förslag till avgörande i det målet, (EU:C:2015:33), i vilket jag mer specifikt behandlade detta område, och beslut av den 28 april 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, punkt 61).

6 Se dom av den 2 mars 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 51). Se även, för ett liknande resonemang, beslut av den 28 april 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, punkt 73).

7 Se dom av den 2 mars 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 51). Se även, för ett liknande resonemang, dom av den 16 september 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, punkterna 30 och 31) samt beslut av den 28 april 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, punkterna 48 och 49).

8 Se dom av den 2 mars 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 52 och där angiven rättspraxis).

75. För att den i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 föreskrivna rätten att vägra att ta emot delgivning ska kunna utövas på ett ändamålsenligt sätt, krävs dock att adressaten i vederbörlig ordning har underrättats, skriftligen och i förväg, om denna rättighet.⁹

76. Enligt det system som inrättats genom förordning nr 1393/2007 ska denna information ges till adressaten genom användning av standardformuläret i bilaga II till förordningen.¹⁰

77. Domstolen har redan slagit fast att det i förordning nr 1393/2007 inte föreskrivs några undantag från regeln om användning av detta standardformulär.¹¹

78. Mot bakgrund härav, och med hänsyn till det syfte som eftersträvas med standardformuläret i bilaga II till förordning nr 1393/2007, vilket beskrivits i punkterna 75 och 76 ovan, har domstolen fastställt att det mottagande organet är skyldigt, under alla omständigheter och utan att i detta hänseende ha något utrymme för skönsmässig bedömning, att upplysa adressaten om dennes rätt att vägra att ta emot handlingen, genom att för detta ändamål systematiskt använda standardformuläret.¹²

b) Tillämpning på förevarande mål

79. I förevarande mål har frågan uppkommit om huruvida de ovannämnda övervägandena även ska gälla inom ramen för förordning nr 1896/2006.

80. Som den österrikiska regeringen har påpekat, ska de frågor som inte har reglerats i denna förordning beträffande delgivning avgöras i enlighet med förordning nr 1393/2007. I artikel 27 i förordning nr 1896/2006 föreskrivs nämligen uttryckligen att denna inte ska påverka tillämpningen av förordning nr 1348/2000, vilken har ersatts av förordning nr 1393/2007. Vidare ska, enligt artikel 25.2 i denna sistnämnda förordning, hänvisningar till förordning nr 1348/2000 anses utgöra hänvisningar till förordning nr 1393/2007.

81. Det är uppenbart att betalningsföreläggandet, i förevarande mål, som utgör den handling genom vilket förfarandet inletts för ett utfärdande av ett europeiskt betalningsföreläggande, ska kvalificeras som "handling" i den mening som avses i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007.

82. Som den österrikiska regeringen har påpekat, föreskrivs det i artikel 12.2 i förordning nr 1896/2006 uttryckligen att det europeiska betalningsföreläggandet ska utfärdas tillsammans med en kopia av ansökningsformuläret,¹³ varför delgivningen av betalningsföreläggandet till svaranden ska åtföljas av en delgivning av ansökan. I förevarande fall har det företagits en sådan dubbel delgivning.

83. Följaktligen är föreskrifterna i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 inte bara tillämpliga på delgivningen av betalningsföreläggandet i sig, utan också på delgivningen av ansökan om betalningsföreläggande. Således ska respektive handling delges sin mottagare på ett språk som denne förväntas förstå, i den mening som avses i artikel 8.1 och delgivningen ska, om detta inte är fallet, åtföljas av det standardformulär som finns i bilaga II i denna förordning och upplyser den berörda personen om dennes rätt att vägra att ta emot den aktuella handlingen.

9 Se dom av den 2 mars 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 53 och där angiven rättspraxis).

10 Se dom av den 2 mars 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 54 och där angiven rättspraxis).

11 Se dom av den 2 mars 2017, Henderson, (C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 55 och där angiven rättspraxis).

12 Se dom av den 2 mars 2017, Henderson, (C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 56 och där angiven rättspraxis).

13 Denna skyldighet förklaras genom att svaranden, genom denna, ska erhålla tillräckliga upplysningar för att kunna välja att antingen bestrida fordran eller att lämna den obestridd (skäl 13 i förordning nr 1896/2006).

84. Den ovannämnda slutsatsen är än mer oundviklig då det förfarande för europeiskt betalningsföreläggande som inrättats genom förordning nr 1896/2006 inte är kontradiktoriskt, i den mening att den nationella domstolen beslutar enbart mot bakgrund av den ansökan som sökanden har lämnat in, utan att svaranden ens har informerats om att ett förfarande har inletts mot denne.

85. Det är således först i skedet för delgivningen av betalningsföreläggandet som svaranden har en möjlighet att få kännedom om förekomsten av och innehållet i ansökan. Iakttagandet av rätten till försvar, som artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 har till syfte att skydda, är således särskilt viktigt i detta sammanhang.

86. Den omständigheten att ansökan om betalningsföreläggande, i enlighet med förordning nr 1896/2006, har lämnats in genom ett standardformulär vars mall finns i bilaga I i denna förordning saknar relevans i detta hänseende.

87. Även om ett stort antal rutor i detta standardformulär kan fyllas i genom på förhand fastställa digitala koder och således är lätta att förstå eftersom förklaringarna avseende dessa koder har offentliggjorts i *Europeiska unionens offentliga tidning* på unionens samtliga officiella språk, medför icke desto mindre detta standardformulär en skyldighet för sökanden att, liksom framgår av artikel 7.2 d och e i denna förordning, lämna en redogörelse för de omständigheter som åberopas till grund för fordran och för den bevisning som bestyrker fordran. Svaranden måste emellertid kunna få kännedom om dessa omständigheter på ett språk som denne förväntas behärska, i syfte att på ett faktiskt och fullständigt sätt förstå innebörden och räckvidden av det förfarande som har inletts mot vederbörande utomlands och, i förekommande fall, förbereda sitt försvar.

88. Av detta kan slutsatsen dras att den obligatoriska och systematiska karaktären av användningen av det standardformulär som finns i bilaga II i förordning nr 1393/2007 är tillämpligt på samma sätt på delgivningen av ett europeiskt betalningsföreläggande och på den därmed sammanhängande delgivningen av en ansökan om betalningsföreläggande.

2. Del 2 – Vilka konsekvenser följer av åsidosättandet av denna skyldighet?

a) Domstolens praxis

89. För det första anger inte artikel 8 i förordning nr 1393/2007 de rättsliga konsekvenserna av att mottagaren av en handling inte har informerats om sin rätt att vägra ta emot denna. Det följer inte heller av någon bestämmelse i denna förordning att någon sådan utebliven information skulle medföra att delgivningen är ogiltig.

90. I ett mål där handlingen inte hade avfattats på ett av medlemsstatens officiella språk eller på ett av ursprungsstatens språk som mottagaren förstod, fann domstolen att avsändaren kunde avhjälpa detta handläggningsfel genom att skicka den begärda översättningen.¹⁴

91. Vidare hänvisar jag återigen till domen av den 2 mars 2017, Henderson, (C-354/15, EU:C:2017:157, särskilt punkterna 57 och 58 i denna).

¹⁴ Se dom av den 8 november 2005, Leffler (C-443/03, EU:C:2005:665, punkterna 38 och 53).

92. Enlig dess punkt 57 kan "[o]m det mottagande organet, som ska delge den i en annan medlemsstat bosatta adressaten den berörda handlingen, inte har bifogat det standardformulär som återges i bilaga II till förordning nr 1393/2007, kan denna underlåtenhet *inte medföra vare sig att den handling som ska delges blir ogiltig eller att delgivningsförfarandet blir det*. En sådan följd vore oförenlig med syftet med förordning nr 1393/2007, vilket är att föreskriva ett sätt att direkt, snabbt och effektivt översända handlingar mellan medlemsstaterna i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur" (min kursivering).

93. Däremot anges i dess punkt 58 att "[ö]verlämnandet av detta standardformulär utgör ... ett väsentligt formkrav, som syftar till att skydda adressatens rätt till försvar. Om inget formulär har bifogats ska det mottagande organet därför *avhjälpa denna brist i enlighet med de bestämmelser som anges i förordning nr 1393/2007*. Organet ska således omedelbart upplysa adressaten om dennes rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges, genom att överlämna detta standardformulär till honom i enlighet med artikel 8.1 i förordningen" (min kursivering).

b) Tillämpning på förevarande mål

94. Enligt min uppfattning är det, av samma skäl som angetts i punkterna 79-88 i detta förslag till avgörande, uppenbart att samma regler ska gälla, analogt, för delgivning av handlingar inom ramen för förordning nr 1896/2006.

95. Som domstolen har slagit fast att det är först efter det att adressaten faktiskt har informerats om sin rätt att vägra att ta emot handlingen och utnyttjat denna som den domstol som handlägger målet kan pröva om denna vägran är berättigad.¹⁵

96. I en situation där, som i förevarande fall, delgivningen till svaranden av ansökan om betalningsföreläggande, som har avfattats på ett annat språk än det som avses i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, inte har åtföljts av det standardformulär som finns i bilaga II i denna förordning, ska denna underlåtenhet och den uteblivna information till handlingens adressat om dennes rätt att vägra att ta emot denna som följer av denna underlåtenhet avhjälpas, genom att detta standardformulär överlämnas till svaranden så snart som möjligt och i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.

97. Det följer för övrigt av rättspraxis att när, såsom i det nationella målet, delgivning inte har skett på vederbörligt sätt har det europeiska betalningsföreläggandet inte blivit giltigen verkställbart och svarandens frist för att lämna in ett bestridande har inte börjat löpa.¹⁶

98. Under dessa omständigheter är frågan om en förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet, enligt artikel 20 i förordning nr 1896/2006, såsom den väckts av den hänskjutande domstolen, inte aktuell.

99. Det formfel som delgivningen av betalningsföreläggandet är behäftad med kan nämligen endast bedömas som en prejudicialfråga, som ska avgöras före frågan om förnyad prövning. En förnyad prövning förutsätter nämligen att fristen för att lämna in ett bestridande har gått ut, medan denna frist, på grund av det handlägningsfel som delgivningen är behäftad med, inte ens har börjat löpa.

¹⁵ Se beslut av den 28 april 2016, Alta Realitat S.L. (C-384/14, EU:C:2016:316, punkterna 62 och 89).

¹⁶ Se, analogt, dom av den 4 september 2014, eco cosmetics och Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 och C-120/13, EU:C:2014:2144, punkterna 41–43 och punkt 48.

100. Vidare har domstolen avseende denna bestämmelse redan, för det första, slagit fast att med hänsyn till att unionslagstiftaren haft för avsikt att begränsa förfarandet för förnyad prövning till att endast ske i undantagsfall, står det klart att nämnda bestämmelse ska tolkas restriktivt.¹⁷ För det andra har domstolen angett att ett sådant förfarande förutsatt att det förelåg omständigheter som var antingen ”exceptionella” i den mening som avses i artikel 20.1,¹⁸ eller ”exceptionella” i den mening som avses i artikel 20.2.¹⁹ För det tredje räknades dessa undantagsfall upp på ett uttömmande sätt i denna artikel och (”[u]tebliven delgivning omfattas inte av de undantagsfallen”).²⁰ För det fjärde ska möjligheten att begära förnyad prövning av betalningsföreläggandet, efter det att detta blivit verkställbart och att fristen för att lämna in ett bestridande har löpt ut, inte innebära att svaranden får en andra möjlighet att bestrida fordran.²¹

101. Mot denna bakgrund anser jag inte, i motsats till vad den grekiska regeringen har gjort gällande, att de handläggningsfel som svarande har gjort gällande kan berättiga en förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet på grund av sådana omständigheter som avses i artikel 20 i förordning nr 1896/2006.²²

102. Vad mer precist gäller artikel 20.2 i förordning nr 1896/2006, beträffande vilken den hänskjutande domstolen har ställt frågor till domstolen, nämns i denna artikel två grunder för förnyad prövning av betalningsföreläggande. För det första ska det vara uppenbart att betalningsföreläggandet har utfärdats felaktigt med avseende på de villkor som fastställs i denna förordning. För det andra kan en förnyad prövning vara berättigad på grund av andra exceptionella omständigheter.

103. När det gäller den första grunden kan det, liksom kommissionen har påpekat, konstateras att beslutet om hänskjutande inte innehåller någon uppgift som visar att det var *uppenbart* att det europeiska betalningsföreläggandet hade utfärdats *felaktigt*. Det europeiska betalningsföreläggandet utfärdades i enlighet med förordningens krav. Beträffande det handläggningsfel som följde av att delgivningen av handlingen inte motsvarade kraven i förordning nr 1393/2007, är det möjligt att avhjälpa denna genom att skicka den begärda översättningen till svaranden, liksom framgår av punkterna 90–93 i förevarande förslag till avgörande.

104. När det gäller den andra grunden ska det fastställas huruvida en förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet, i det aktuella fallet, kan vara berättigat av andra exceptionella omständigheter.

105. Jag anser (liksom kommissionen) att sådana exceptionella omständigheter kan vara antingen handläggningsfel, eller fel som rör kännetecknen för den fordran som är föremål för betalningsföreläggandet. Eftersom domstolen har slagit fast att artikel 20 i förordning nr 1896/2006 ska tolkas restriktivt, kan en förnyad prövning av betalningsföreläggandet inte ske för vilket handläggningsfel som helst. För att ett handläggningsfel ska utgöra en exceptionell omständighet ska den ha en direkt inverkan på svarandens rätt till försvar, det vill säga, i det aktuella fallet, på dennes rätt att lämna in ett bestridande av betalningsföreläggandet i enlighet med artikel 16 i denna förordning.

17 Dom av den 22 oktober 2015, Thomas Cook Belgium (C-245/14, EU:C:2015:715, punkt 31).

18 Se beslut av den 21 mars 2013, Novontech-Zala (C-324/12, EU:C:2013:205, punkterna 20–25).

19 Se dom av den 22 oktober 2015, Thomas Cook Belgium (C-245/14, EU:C:2015:715, punkterna 29 och 30).

20 Dom av den 4 september 2014, eco cosmetics och Raiffeisenbank St. Georgen (C-119/13 och C-120/13, EU:C:2014:2144, punkt 44).

21 Se dom av den 22 oktober 2015, Thomas Cook Belgium (C-245/14, EU:C:2015:715, punkt 48).

22 Det ska påpekas att även O. K. Trans Praha, den italienska och den österrikiska regeringen samt kommissionen har framfört denna uppfattning.

106. För övrigt är det, som den italienska regeringen har påpekat, just avsaknaden av en bestämmelse om ogiltighet av handlingen eller av delgivning till följd av utebliven information till adressaten om att denne kunde vägra att ta emot handlingen som talar för att felet ska kunna rättas till. Som jag har angett, kan fel i delgivningen på grund av att den handling som ska delges inte har avfattats på ett språk som adressaten kan eller förstår avhjälpas genom att senare skicka en kopia av handlingen översatt till adressaten, utan att dennes rätt att lämna in ett bestridande på något sätt begränsas.

107. Detta medför också att felet i delgivningen på grund av underlåtelsen att informera adressaten om möjligheten för denna att vägra ta emot handlingen inte i sig, enligt artikel 8.3 i förordning nr 1393/2007,²³ medför något fel i delgivningen på grund av underlåtelsen att informera adressaten om möjligheten för denne att vägra ta emot handlingen, utan endast ett uppskjutande av den dag då fristen för att lämna in ett bestridande, i den mening som avses i artikel 16.1 i förordning nr 1896/2006, börjar löpa.

IV. Förslag till avgörande

108. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen ska besvara den fråga som Nejvyšší soud (Högsta domstolen, Tjeckien) har ställt på följande sätt:

- Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 ska tolkas så, att vid en delgivning av ett europeiskt betalningsföreläggande till svaranden, som är bosatt i en annan medlemsstat och för det fall betalningsföreläggandet inte har avfattats på eller åtföljts av en översättning till antingen ett språk som svaranden förstår, eller det officiella språket i den verkställande medlemsstaten eller, om det finns flera officiella språk i denna medlemsstat, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den ort där delgivningen ska ske, måste adressaten i vederbörlig ordning informeras, genom det standardformulär som finns i bilaga II till förordning nr 1393/2007, om sin rätt att vägra att ta emot handlingen.
- I enlighet med bestämmelserna i sistnämnda förordning kan bristen i förfarandet, för det fall denna formföreskrift inte har följts, avhjälpas genom att det standardformulär som finns i bilaga II till denna förordning skickas till den berörda personen.
- Så länge det handläggningsfel som påverkar delgivningen av betalningsföreläggandet, tillsammans med ansökan om betalningsföreläggande, består, blir betalningsföreläggandet inte verkställbart och svarandens frist för att lämna in ett bestridande börjar inte löpa.

²³ I vilken det föreskrivs att "dagen för delgivning av handlingen [ska] vara den dag då handlingen och översättningen delges i enlighet med lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten".